

[JUSTYCYJONARZ *sb m*

N sg justycjonarz.

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Urządnik, który ścigał winnych i przeprowadzał śledztwo, zwany oprawcą. Urząd ten zanikł przy końcu XV w. [z łac. śr. iusticionariusi]: Też obiecujemy: iż w żadney ziemi Królestwa Polłkiego Iustitionarium niehcemy połtánawiác ábo iákokolwiek náftáwiác. (*marg*) Iuftitionarz w żadney ziemi niema bydź połtánawian. (-) *JanPrzyw* 16.*

Cf **INSTYCYJONARZ**

AKtt